

Guy de T ramond.

Tajemniczy zbrodniarz.

(Tłum. Marya Toczyska).

15

— Proszę mi wybaczyć op óźnienie, panie sędzio — rzekł p r dko — ale zostałem zawezwany do dy ekcji, gdzie pokazano mi depesze nadesz l z Ameryki... Zlodziej banku chicagowskiego zosta  u jęty... przyzna  się do wszystkiego. Nie jego więc to zamordowano przy ulicy Biot!

— Oczywi stcie! — mruknął Newton przez z ęby.

— Jednakże — ciągnął dalej Lapipe — niema najmniejszej w atpliwo ci, że człowiek, który obecnie stoi przed nami, jest zbrodniarzem i że powinien zda  rachunek ze swoich sprawek przed sprawiedliwością.

— Na czym pan opiera swoje przypuszczenia? — zapyta  sędzia.

Na zapytanie to, Lapipe da  obszerną odpowiedź, skreślając cały przebieg wydarzeń, od chwili, w której spotka  w biurze komisariatu w Marsylii kapita a z Black Old Dog'u.

Newton nie straci  ani jednego słowa z tego opowiadania. Nie w atpi , że to morderca Mrs. Aesthon by  tym człowiekiem, który wyl dowa  we Francji, otoczywszy się poprzednio całą sery  ostrożności wyszukanych, chcąc unikn c zetknięcia z policj  i zrozumiał teraz, że Lapipe oszołomiony oparami chloroformu, nie spostrzeg , że fatalnie oszukany zosta , że morderca z hotelu Ksi   at Portugalskich zamieni  się tam na miejscu w inną osobistość i korzystając z dogodnych dla siebie okoliczności, znikł na zawsze, w chwili najmniej niebezpieczniejszej dla siebie.

Przypomnienie wszystkich tych historii wywołało uśmiech na jego ustach.

— Pan się śmieje? — zawo a  Lapipe, dotknięty do żywego, mierząc go surowym spojrzeniem.

— Uczyni by pan to samo, gdyby był na miejscu mojem. — odparł Newton — Pozwoli pan, że przede wszystkim prosi  pana b d  o przebaczenie.

— Mnie o przebaczenie! C   to znowu za komedia? — oburzy  si  Lapipe. — Zapomina pan, że znajduje się jako oskar zony wobec sędziego.

— I dlatego więc, chc  prosi  pana o przebaczenie, że dozwoli em mimowoli na marnowanie cennego czasu pana. Panowie obydwa  si  my l  i to zasadniczo,

nieestety, oskar zaj c mnie o t  zbrodni . Ja jestem detektywem Newton z Ameryki, a nie zbrodniarzem, za jakiego panowie łaskawie mnie bior .

— Newton? Pan jest Newton? — zawo a  Lapipe ze zdumieniem — Sławny detektyw amerykański?

— Ten sam, do usług pana, panie Lapipe. A zaaresztowany zostałem przez pana dlatego, że i ja również pozwoliłem sobie na przeprowadzenie malefickiego śledztwa w domu przy placu Malherbes.

— Więc pan jest Newton? — powt rzy  raz jeszcze Lapipe, nie mogąc wyj c ze zdziwienia. Jak ja mogłem pomyli  się do tego stopnia!

— Zdarza się to najmądrzejszym ludziom. — o wi dca  detektyw, pochylając g w  przed koleg .

— Jakże jednak stoi śledztwo w sprawie morderstwa pana Korpstraussa? — zapyta  sędzia ubawiony t  niezwykłą sytuacj .

— Wczoraj więc zamkn tem zostało z braku wszelkich dowod . — odpowiedział Lapipe — Nie znaleźliśmy nic zgołá, oprócz skrawka papieru z cyframi 7, 85.  lad bardzo niżki, który nas do mordercy zaprowadzi  nie pozwoli.

— Rzeczywi stcie. — potwierdzi  Newton — 7.

85, powiada pan? Z tego nikt mądrym nie będzie.

— Wedlug mojego zdania — rzek  Lapipe — tu chodzi o zbrodni  sensacyjną i lepiej może w interesie rodziny całej nie zg bia  jej za nadto. Czy nie jest to również zdanie pana, panie Newton?

— Oczywi stcie panie Lapipe.

— Doskonale idzie. Nie odkryli nic dotąd. — pomyślał Newton z zadowoleniem — Sprawa przerwana zostanie i baronowa spa  może spokojnie.

Poczem podj   głośno śmiejąc się.

— Myśmy się przecież już raz spotkali panie Lapipe.

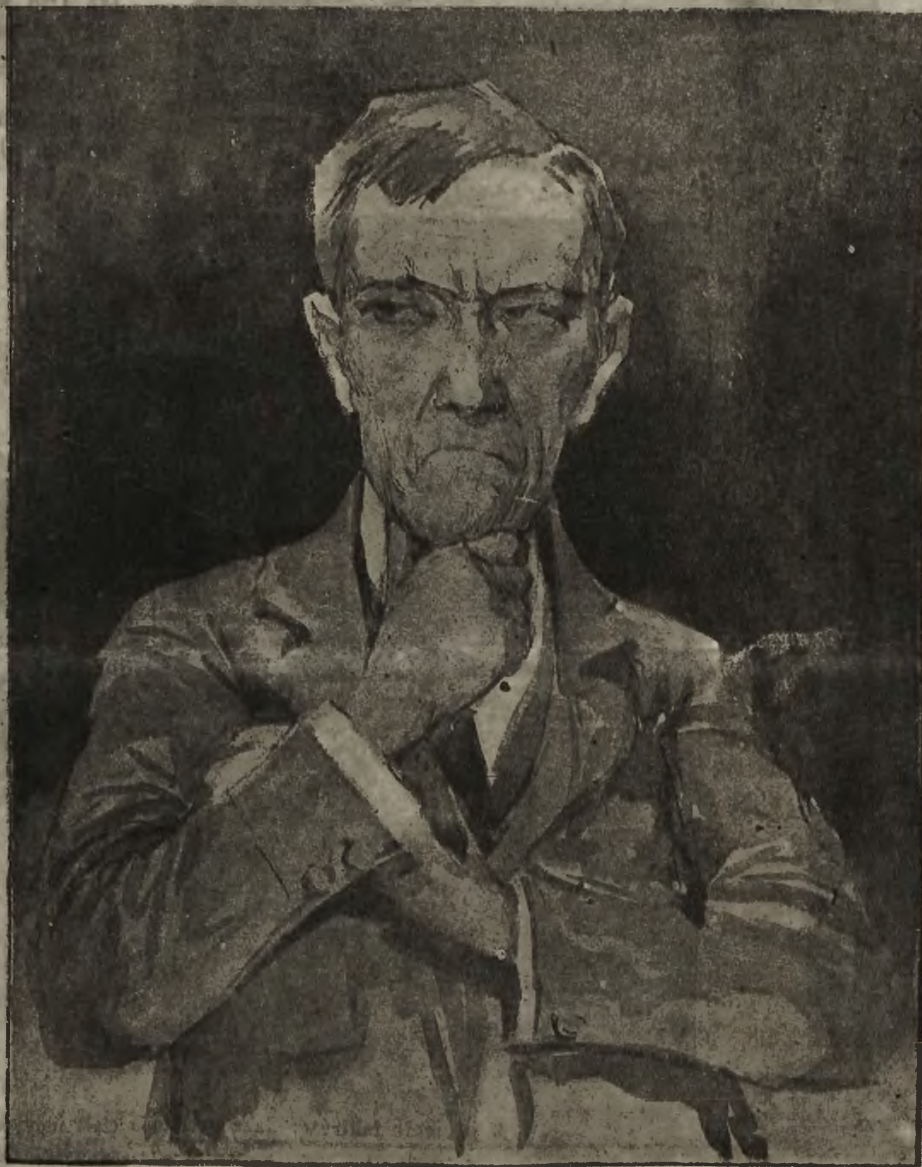
— Gdzie  to, panie Newton?

— Ale  więc w tym hotelu na ulicy Biot, o którym wspomina  pan przed chwil .

— W hotelu na ulicy Biot? — powt rzy  Lapipe, szeroko roz wieraj c oczy.

— Czy przypomina pan sobie tego nieznośnego Anglika, upominającego się nieustannie o swoje bagaże, którego spotykano wszędzie, na korytarzach, na schodach?

— A więc co?



... myśl nagła zaja ni a w mózgu Newtona.

— Tym Anglikiem byłem ja.

— Pan?

— Ja. Śledziłem od dworca Syo skiego t  samą osobistość co pan i znalazłem się w ten sposób w hotelu Ksi   at Portugalskich.

— Zne ci  pana również  adna nagroda? — wes chn ł Lapipe z min  kota, którego odstawiono od miski pełnej mleka.

— To jednak dziwną! — zawo a  Newton — Byłem pewny, że m nne pan pozna , skoro mnie pan w taki gwałtowny sposób kaza  aresztowa  na placu Malherbes.

— Nie! — odparł Lapipe — Nie poznałem pana. Powodem aresztowania by  ten skrawek papieru znaleziony przy panu. Teraz się nie dziwi  już, że by  w pana posiadaniu, skoro znajdowa e się pan przy ulicy Biot.

Ale kiedy Lapipe opowiada  mu historj  tego biletu omnibusowego, wydanego przez konduktora na żadanie tajemniczego pasażera — myśl nagła zaja ni a w mózgu Newtona.

Ten skrawek papieru znaleziony na pod od e w pokoju przy placu Malherbes stawa  si  dla niego drogocennym i nieprzewidzianym śladem. Morderca Mrs. Aesthon nieznanego z ulicy Biot i bankiera Korpstraussa by  jedną i t sam  osob .

Maleficki skrawek papieru by   acznikiem dającym ten wspaniały rezultat!

Ale Newton nie zdradzi  się przed inspektorem z tem odkryciem. Bandyta z New-Jork nie by  jeszcze pochwycony i kto wie, czy do tej pory nie powiekszy  już ciężaru swoich karygodnych zbrodni. Newton pragnął m d  jak najszybciej rzuci  się w zaciek  pogoń za nim.

Do tego zaś Lapipe wcale potrzebnym mu nie by .

Po chwili, kiedy obydwa  detektywi wychodzili z kancelari  sędziego, Lapipe odezwa  si , patrząc trochę nieśmiało na nowego koleg .

— Powinienem prosi  pana o przebaczenie za to niemądre aresztowanie, nieprawdaż kochany panie Newton?

— Ale  bynajmniej. — za mia  się szczerze detektyw, ujmując go przyjacielsko pod r mi  — Czuj  się bardzo szczęśliwy z oficjalnego poznania pana.

Banda Asów Kierowych.

W Komedi Francuskiej grano tego dnia „Cyrulika Sewilskiego”.

By  ty dzień abonament . Sala była przepelniona. Członkowie wszystkich stowarzyszeń, którzy tego dnia znajdowali się w Paryżu, stawili się w komplecie. We wszystkich łożach i na dole na sali nie było ani jednego wolnego miejsca.

Baronowa Brannerswarska   ni ca od brylantów siedziała w swojej  o y wy  tkowo bez żadnego towarzystwa. Jak zazwyczaj, przybyła już na końcu pierwszego aktu.

Baronowa była w doskonałym humorze, ponieważ Newton zdołał ją już uspokoi  dostatecznie.

Śledztwo w sprawie morderstwa bankiera Korpstraussa zostało zamkn te, bez koniecznej potrzeby otworzenia kasy ogniotrwałej.

Akta więc zawierające plany, znajdowały się ciągle w dawnym ukryciu i należało tylko czeka  na zgod  attaché wojskowego z X — by podj c umówioną sum  za wydanie ich.

Pomimo tego jednak nieufność baronowej czuwała jeszcze, a ponieważ wyczuwała zdwojoną czujność roz  czon  woko  siebie — stała się tem ostrożniejszą.

I podczas, kiedy nieszczęsna Rozy a wzdychała na scenie za wolnością, dwóch ludzi ukrytych w pustej i nieo wie lonej częsci częsci Galerii Królewskiego Pałacu rozmawiało półgłosem.

Para ta w wyglądzie przedstawiała kontrast największy. Jeden z mężczyzn w wysokim kapeluszu i futrze obszernym, wy worny by , ruchy miał eleganckie i zręczne. W ręce ob ci gni ej jasną r kawiczk  trzyma   ask  ze z ot  g  k 

delikatnie rzeźbioną, przy klapie zaś jego surduta pyszniła si  r  nokolorowa roz ta, wskazująca, że człowiek ten pi stowa  dosyć wysoką godność.

Drugi przeciwnie, nizki by  i przysadzisty. Pomimo ostrego zimna, gdyż był to już koniec stycznia, nie miał  aszcza na sobie, ale natomiast kołnierz jego surduta podniesiony by  aż po uszy, a ręce trzyma  wsuni e aż po łokieć w kieszeniach spodni. Na głowie miał wy  wiecony, zniszczony twardy kapelus  zasuni y głęboko na oczy, z pod którego wyglądały kosmyki włosów zaczesane filuternie ku sk oniom. U grubej, wilgotnej wargi wisa  napół wypalony papirus.

Pierwszy miał typowy wygląd wszechświatowego awanturnika, drugi podmiejskiego apasza.

— Masz przy sobie knebel? — zapyta  pierwszy.

— W prawej kieszeni.

— A tampon z chloroformem?

— W lewej.

— W towane sznury?

— Okr cone koło mnie.

—  aszc  czarny?

— Jest także. Wszystko w por  tku, aż m o

(Ciąg dalszy nastąpi).